

ganske andet, det her drejer sig om. Jeg skal som Eksempel paa det her foreliggende nævne ulovlig Næringsbrug, der giver Anledning til en stor Mængde Sager, Helligdagsbrøde, Gadeuorden, hvoraf der er en stor Masse Sager, uforsvarlig Kørsel og Riden paa Gaden — alt dette er Spørgsmaal, hvor det synes mig, at man gaar uden for det rigtige, naar man vil sige: der kommer til at foreligge en Politiovertrædelse, i Henhold til denne Lov resolverer Politidirektøren, at vedkommende kan slippe med en Bøde af det og det Beløb, det bliver forkyndt for ham, og naar han saa accepterer den, er Sagen færdig. Jeg kan derfor, som sagt, ikke skønne, at det er principmæssig rigtigt at gøre det paa den Maade.

Jeg synes dernæst ogsaa, at det for Politidirektøren bliver meget bebyrdende. Man gør dette for at lette Retten dens Arbejde, og saa lægger man dette Arbejde over paa en Embedsmand her i Kjøbenhavn, hvis Stilling efter min Mening er en af de mest overbebyrdede. Jeg tror, det en Gang maa komme under Overvejelse, hvorledes der dér kan ske en Lettelse, en Deling af Arbejdet, eller hvad der skal gøres — det ligger jo ikke for ved denne Løjlighed — men jeg synes i alt Fald, det er en ganske forkert Vej, vi gaa, naar vi sige, at for at lette Retten bebyrde vi Politidirektøren. Jeg skal straks nævne, hvilken Rolle det vilde spille for Retten, om den beholdt disse Sager, men det er vist, at der er ingen Grund til at lægge denne Afgørelse over paa Politidirektøren.

Jeg synes dernæst ogsaa, at lige over for de Personer, som man vil komme i Møde, bliver dette Forslag en Ulempe. Hvis vedkommende siger: Jeg underkaster mig Bøden, saa er Sagen dermed naturligvis sluttet. Men siger han: Jeg vil ikke underkaste mig Bøden, saa vil denne Ordning altsaa føre til, at han først bliver stævnet, om jeg saa maa sige, ved dette Bødepaalæg fra Politidirektørens Side; nægter han at gaa ind derpaa, skal han paa ny stævnes, og Sagen kommer da for Retten. Dette medfører altsaa baade Forsinkelse af Sagen og ogsaa Besvær for den paagældende. — I Modsætning dertil kan jeg ikke se, hvilke Ulemper det egentlig medfører, at lade dette Forhold ligge under Rettens Behandling. Den har nu, som jeg før nævnte, afgjort ved Tilbud sidste Aar Sagerne for 15,055 Menneskers Vedkommende. En Del af disse ville ligesom hidtil sige: Maa vi faa Sagen bragt

ind for Retten, og altsaa ikke underkaste sig Bødepaalæget, og der sker saaledes ingen Forskel. For de andres Vedkommende, som sige: Vi modtage Bødepaalæget, er det ubetinget en Lettelse for Retten, at den, i Stedet for at faa dem op i Retten til Møde, kan afgøre Sagen ved, at Dommeren i Forvejen siger: Saadan og saadan kan denne Sag afgøres, og dermed er Sagen sluttet, hvis Tilbudet modtages. Altsaa selv taget saaledes, som jeg synes, det maatte gøres, ved Henlæggelse under Retten, vilde det medføre en betydelig Lettelse i Rettens Arbejde, og det medførte tillige den Betyggelse for disse Sagers Afgørelse, som ligger i, at de behandles og afgøres af en Dommer ad Rettens Vej og ikke henlægges til administrativ Bestemmelse. Jeg kan derfor foreløbigt ikke se andet, end at det er det naturlige at lade Sagerne ligge under Retten som hidtil og saa lade den træffe Afgørelse paa den iøvrigt, som det forekommer mig, særdeles anerkendelsesværdige Maade, som man har tænkt sig disse Sager afgjorte paa. — Hvis man vil sige derimod — det er den eneste Betragtning, jeg har kunnet tænke mig i modsat Retning — at dette skal være en foreløbig Afgørelse, og der skal Retten ikke tage Position til Sagen før paa et senere Trin, saa tror jeg for det første, at det, som allerede nævnt, er urigtigt at lægge en saadan foreløbig Afgørelse af Sager, der mange Gange ere af virkelig Vanskelighed, andet Steds hen end til Retten. Men dernæst kan man heller ikke sige dette med Føje, naar der efter Loven af 1863 er etableret Afgørelse af Dommeren efter Tilbud, thi der træder Dommeren jo netop frem, som de Herrer vide, saaledes, at han siger: Den og den Sag kan afgøres i Mindelighed paa den og den Vis, men det forhindrer ham ikke i senere som Dommer at afgøre Sagen efter de i streng Forstand retlige Grundsætninger, han skal følge. — Jeg synes altsaa, at Sagen hører under Retten, ikke under Politiet, og hvis vi gennemføre dette System saaledes, vil det baade være en Lettelse for Retten, og det vil ogsaa over for de Personer, det gælder, være betryggende.

Jeg skal endnu kun gøre den lille Slutningsbemærkning, at ogsaa jeg mener, at denne Lettelse bør skaffes Retten. Jeg ved, at der er meget der at gøre. Det er fremhævet i Motiverne, at Retten er vanskelig stillet med Hensyn til at overkomme sine Sager, dels paa Grund af Mængden, dels paa Grund af Lokaleforhold o. s. v.,